

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 20.736 van 18 december 2008
in de zaak RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. OP DE BEECK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Irakese Koerd afkomstig uit Faidah (Mosul). Uw vader was vanaf uw geboorte als "rafiq" tewerkgesteld voor de "Baath"-partij in Mosul. U was zelf nooit politiek actief. Nog vóór de val van het regime van Saddam Hoessein vluchtte uw vader naar Mosul. Sindsdien heeft u uw vader niet meer teruggezien. Toen het Baath-regime in Faidah viel, dook u met uw familie onder bij uw schoonbroer in Faidah. U hoorde dat onbekenden uw vader waren komen zoeken in uw huis. Ongeveer twee maanden later kwamen onbekenden ook bij uw schoonbroer vragen waar uw vader was. Omdat de situatie niet meer veilig was voor uw familie, besloot uw familie dat u, als zoon van een "rafiq", het land diende te verlaten. U verliet Faidah en Irak op 2 januari 2004. Op 6 augustus 2004 kwam u via Turkije aan in België, waar u drie dagen later asiel aanvraagde.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor

persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst **dient getwijfeld te worden aan uw afkomst uit Faidah**, zo blijkt uit de informatie waarover het Commisariaat-generaal (CGVS) beschikt, en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd. Zo is het opvallend dat u, die verklaart vanaf uw geboorte tot uw vertrek steeds in Faidah te hebben gewoond, de nabije omliggende dorpen rond Faidah, met name Girepan, Deranjindi en Karanah niet kent (zie gehoorverslag CGVS, pp. 1 en 2). Verklaart u daarenboven verkeerdelijk dat Faidah nooit een grenspost is geweest (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), dat er nooit Turkmenen hebben gewoond in Faidah (zie gehoorverslag CGVS, p. 2) en weet u bovendien niet wie politiek verantwoordelijk was voor Faidah ten tijde van Saddam Hussein (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Ook verklaart u verkeerdelijk dat er geen legerkamp was in of nabij Faidah (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Vervolgens geeft u foutief aan dat het regime van Saddam Hussein in Faidah pas viel in oktober 2003 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) en dat er nabij Faidah geen bombardementen gebeurden bij het begin van de oorlog in Irak (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook kunt u geen namen geven van personen die vanaf het begin van de oorlog in Faidah gedood waren (zie gehoorverslag CGVS, p. 5).

Vervolgens dient te worden vastgesteld **dat u onvoldoende aannemelijk weet te maken dat uw vader effectief door de "Baath"-partij tewerkgesteld was**. Niet alleen weet u van deze bewering geen begin van bewijs voor te leggen, uw verklaringen omtrent de betrokkenheid van uw vader bij het "Baath"-regime zijn buitengewoon vaag. Zo weet u de beroepsbezigheden van uw vader bij de "Baath"-partij enkel in algemene termen te beschrijven (zie gehoorverslag CGVS, pp. 3 en 4), kunt u niet aangeven waar uw vader precies werkte in Mosul (zie gehoorverslag CGVS, p. 3), heeft u er geen idee van wie de verantwoordelijke van uw vader was (zie gehoorverslag CGVS, p. 5) en kent u geen enkele naam van de collega's van uw vader (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Vervolgens verklaart u dat er meerdere personen vanuit Faidah in Mosul als "rafiq" actief waren voor de Baath-partij. U kunt echter geen enkele naam geven van één van deze personen (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Tenslotte kunt u de verschillende rangen niet benoemen die binnen de Baath-partij gebruikt werden (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Het feit dat u dermate vaag blijft over de functie van uw vader, stelt het CGVS niet in staat hieromtrent een oordeel te vellen. Uw verklaring dat u hieromtrent niets kunt vertellen omdat zulke informatie geheim diende te blijven (zie gehoorverslag CGVS, p. 3) is niet afdoende om dit gebrek aan kennis te vergoelijken gezien er toch van kan worden uitgegaan dat uw vader, die omwille van zijn functie nauw betrokken was bij het regime, hierover thuis moet hebben gepraat, temeer u zelf verklaart dat uw vader vanaf uw geboorte deze specifieke functie zou hebben uitgeoefend (zie gehoorverslag CGVS, p. 3).

Tevens verklaart u **dat uw familie werd gezocht door onbekenden**. U weet echter niet vanwaar deze mensen kwamen en wie deze mensen waren (zie gehoorverslag CGVS, pp. 4-5), waardoor het CGVS zich hieromtrent ook geen oordeel kan vormen. Dient bovendien weerom te worden opgemerkt dat het feit dat u geen meer accurate uitspraken kunt doen niet geloofwaardig is gezien u zelf verklaart dat uw vader 'slechte zaken' had gedaan en Koerden had gearresteerd (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Er kan toch van u verwacht worden dat u zich hieromtrent zou hebben geïnformeerd, temeer de angst voor deze 'onbekenden' deel uitmaakt van uw directe vluchtaanleiding. Tenslotte legt u geen enkel document naar voren ter staving van uw identiteit, reisroute of asielrelaas.

Gezien bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde asielmotieven, noch aan de door u beweerde afkomst uit Faidah. Bijgevolg kan noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus u worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend.

Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op een schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals vervat in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Met betrekking tot de twijfels omtrent zijn afkomst uit Faidah werpt verzoeker op dat hij weinig afweet van geografie en politieke zaken, waarbij rekening dient te worden gehouden met zijn zeer beperkte scholing en de uiterst traumatische ervaringen in Irak, die mogelijk tot de verdringing van bepaalde herinneringen kunnen geleid hebben. Het hoeft volgens hem niet te verwonderen dat hij verward was over enkele gebeurtenissen in zijn regio, zeker wanneer hij jaren later deze feiten in de juiste volgorde moet zetten. Verzoeker heeft tijdens de gehoren te zeker willen antwoorden.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing zijn Iraakse herkomst niet betwist en stelt dat men zijn afkomst uit Centraal-Irak had moeten incalculeren bij het gehoor. Men had hem op een aangepaste manier of met minder gestrengheid moeten ondervragen of minstens evalueren, zoals aanbevolen door de "*Guide des Procédures*".

Verzoeker wijst erop dat hij thans wel beschikt over identiteitsdocumenten, met name een Iraaks paspoort, verkregen in Brussel, en zijn identiteitskaart. Deze documenten worden in kopie bij het verzoekschrift gevoegd. Uit het paspoort zou blijken dat verzoeker wel degelijk in Mosul is geboren.

Aangaande zijn beperkte kennis omtrent de beroepsbezigheden van zijn vader, voert verzoeker aan dat hierover er in een modaal Iraaks gezin niet honderduit gesproken wordt, zeker niet wanneer daar gevoelige en zelfs geheime aspecten aan verbonden zijn, wat bij uitstek het geval was bij Baathisten. Zijn vader zou uitermate voorzichtig geweest zijn in zijn uitspraken, zeker ten aanzien van zijn kinderen. Verzoeker betreurt vandaag dat hij er niet meer over weet. Hij stelt dat hij nooit nog iets van zijn vader vernomen heeft en het hem dus ook niet meer kan vragen. Het is volgens verzoeker steeds een subjectief gegeven om te bepalen hoeveel kennis iemand dient te hebben.

Verzoeker geeft aan dat hij niet weet wie zijn vaders vijanden precies zijn, hoewel hij daar wel een idee over heeft gezien er genoeg tegenstanders van het regime bestonden, die ernstig te lijden hadden onder de dictatuur en nadien op wraak belust waren. Hij gaat ervan uit dat zijn familie gezocht wordt door leden van één van deze groepen voormalig onderdrukten en stelt er weinig belang in te weten wie het precies is. Hij heeft begrepen dat men zijn vel wil en dat hij dat niet ongedaan zal kunnen maken.

De bestreden beslissing faalt derhalve in zijn materiële motiveringplicht.

In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de Conventie van Genève. Hij stelt dat het duidelijk is dat hij ernstige en systematisch daden van vervolging onderging,

gepleegd door gewone burgers. Deze daden kunnen niet beteugeld worden door de overheid, die hier onmachtig tegenover staat. Verzoeker verwijst naar de “*Guide des Procédures*” en stelt dat ook privé-personen actoren van vervolging kunnen uitmaken indien hun gedrag door de overheid wordt goedgekeurd of zelfs wordt aangemoedigd, zoals in casu. De bestreden beslissing zou een onjuiste interpretatie en toepassing maken van de Conventie van Genève.

3.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekers argumentatie omtrent zijn beperkte scholingsgraad en de traumatische ervaringen die hij in Irak zou ondergaan hebben, wordt door de Raad niet afdoende geacht ter weerlegging van de bestreden motivering omtrent zijn gebrekkige kennis aangaande Faidah. Van verzoeker mag hoe dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij in staat is te antwoorden op eenvoudige vragen omtrent de geografie en enkele belangrijke gebeurtenissen in zijn streek van herkomst, waar hij volgens zijn verklaringen sinds zijn geboorte tot aan zijn vertrek uit Irak in 2004 zou gewoond hebben (administratief dossier, map B, stuk 4, p.2). De bestreden motivering, welke op goede grond vaststelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende afkomst uit Faidah aangezien hij een gebrekkige kennis vertoonde aangaande zijn voorgehouden regio van afkomst en zijn verklaringen hieromtrent niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier (administratief dossier B, stuk 8), blijft derhalve onverminderd overeind.

Wat betreft de door verzoeker bijgebrachte identiteitskaart, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat hiervan een voor eensluidend verklaarde vertaling bij te brengen, zodat deze overeenkomstig artikel 8 PR RvV niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker verklaart ter zitting dat hij het bijgebrachte paspoort bekwam op basis van zijn identiteitskaart. In dit kader stelt de Raad vast dat verzoekers paspoort, afgeleverd op 18 mei 2007, als naam van zijn moeder ‘Khami Hassan’ vermeldt (stuk 2 van het verzoekschrift). Deze naam stemt niet overeen met de naam die verzoeker gaf voor zijn moeder, namelijk ‘Mahamad Aicha’ (administratief dossier, map A, stuk 10, nr.9; stuk 8, p.4), hetgeen verder afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker verklaart ter zitting tevens dat hij zijn identiteitskaart sedert eind 2006 in zijn bezit heeft en deze per post heeft ontvangen. Deze verklaring kan niet worden gerijmd met de gegevens in het administratief dossier, waaruit blijkt dat verzoeker in zijn verzoekschrift tot voortzetting, opgesteld op 23 februari 2007, aangaf dat hij probeerde contact te leggen met zijn familie teneinde de nodige bewijsstukken vast te krijgen, waarbij hij aangaf dat hij tot op die datum nog geen contact had met zijn familie (administratief dossier, map B, stuk 6, p.3). Verzoeker liet bovendien na om zijn identiteitsdocumenten bij te brengen voor de Raad, die inzake verzoekers asielaanvraag zitting hield op 10 juli 2008 (*ibid.*, stuk 3).

In acht genomen dat verzoekers paspoort, dat werd opgesteld op basis van zijn identiteitskaart, gegevens bevat die niet overeenstemmen met zijn verklaringen en hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteitsdocumenten, kunnen de bijgebrachte identiteitsdocumenten verzoekers teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent zijn afkomst niet herstellen.

Zelfs indien verzoekers afkomst geloofwaardig zou worden geacht, *quod non*, dient verder te worden opgemerkt dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij Irak ontvluchtte omwille van een geponde vrees voor vervolging.

Met betrekking tot zijn vaders lidmaatschap van de Baath-partij, de rechtstreekse oorzaak van verzoekers voorgehouden problemen, stelt de bestreden beslissing terecht vast dat zijn verklaringen uiterst vaag blijven en hiervan bovendien elk begin van bewijs ontbreekt. Zijn beweringen over de gewoontes binnen Iraakse gezinnen en het feit dat zijn vader zeer voorzichtig zou geweest zijn in zijn uitspraken overtuigen niet. Van iemand die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor wraakacties omwille van het vroegere lidmaatschap van zijn vader bij de Baath-partij mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij hierover toch enige concrete informatie kan geven. Omtrent de personen of groepen die hij vreest is verzoeker evenmin in staat duidelijke en plausibele verklaringen af te leggen. Voor het CGVS verklaarde hij dat zijn familie sinds het begin van de oorlog, in oktober 2003, gezocht werd aangezien zijn schoonbroer één maal van de burens vernomen had onbekenden hen thuis opzochten en gemaskerde personen tevens één maal bij verzoekers schoonbroer naar zijn vader kwamen vragen (administratief dossier, map B, stuk 4, p. 5).

Hij herhaalt in algemene bewoordingen dat de tegenstanders van het vroegere regime op wraak belust zijn, hetgeen geenszins dienstig is ter weerlegging van de bestreden motivering, welke op goede grond concludeert dat verzoeker onvoldoende aannemelijk maakt dat zijn vader actief was bij de Baath-partij en hij om deze reden een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren omwille van wraakacties. Uit verzoekers verklaringen blijkt overigens niet dat hij enige poging ondernomen heeft zich verder te informeren omtrent deze voorgehouden problemen. Hij weet thans niet of zijn zus en moeder nog steeds bij zijn schoonbroer verblijven en heeft geen contact met zijn familie, waardoor hij evenmin op de hoogte is van de verdere evolutie van zijn persoonlijke situatie in zijn land van herkomst, alsook van de situatie van zijn familie (*Ibid.*, p. 5).

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Verzoekers eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4.1. In ondergeschikte orde voert verzoeker in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij wijst erop dat de eerste twee gronden waarop het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden verleend, namelijk artikel 48/4, §2 a en b, een coherent en plausibel asielrelaas veronderstellen, doch dat dit voor punt c van voormelde bepaling niet het geval is aangezien voor dit punt de herkomst doorslaggevend is.

Verzoeker verwijst wat betreft de geloofwaardigheid van zijn relaas naar de hierboven uiteengezette feiten en middelen.

Voor zover men zijn problemen onvoldoende kan linken aan etnische of politieke factoren, stelt verzoeker dat hij minstens kan aantonen dat hij een reëel gevaar loopt bij terugkeer. Hij betoogt dat er voldoende feiten van algemene bekendheid in die richting zijn. Verzoeker voert aan dat hij afkomstig is van Centraal-Irak, een regio die levensgevaarlijk is en te catalogeren is onder voornoemd punt c. Gelet op de chaos en de onveiligheid is er geen intern vluchtalternatief. De bestreden beslissing zou ten onrechte de weigering van de vluchtelingenstatus als argument gebruiken om eveneens de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, ondanks zijn afkomst, waardoor opnieuw het relaas doorslaggevend wordt.

4.2. Voor zover verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming op dezelfde elementen baseert als degene die de grondslag vormen van zijn asielrelaas, dient te worden verwezen naar de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 3.2).

Gezien verzoeker er niet in slaagt zijn vermeende afkomst uit Faidah, Centraal-Irak, aannemelijk te maken (zie sub 3.2), toont hij evenmin aan dat er in zijn hoofdte aldaar een reëel risico zou bestaan op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de voormelde wet van 15 december 1980 en kan hem de subsidiaire beschermingsstatus derhalve niet worden toegekend.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 18 december 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.